

ALWYN HAMILTON

REBEL

EL DESERT EN FLAMES

El seu destí
està escrit a la sorra.

ALWYN HAMILTON

REBEL

EL DESERT
EN FLAMES

Fanbooks

Título original: *Rebel of The Sands*

© 2016 by Blue-Eyed Books

© de la il·lustració de coberta: Nicolás Castells

© de la traducció: Anna Puente i Albert Vitó, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Infillibres

ISBN: 978-84-16716-05-0

Dipòsit legal: B. 20.225-2016

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

CORRIA LA VEU QUE QUALSEVOL QUE RONDÉS per Balamort després de la posta de sol portava males intencions. Jo no en portava, de males intencions; però tampoc no es podria dir que fossin bones.

Em vaig deixar lliscar per la sella de la Blava i la vaig lligar a un pal que quedava darrere d'un bar anomenat Boca Polsegosa. Un nano que estava assegut repenjat a la tanca em va dirigir una mirada sospitosa, tot i que potser només m'ho va semblar perquè tenia els ulls negres. Mentre sortia al pati em vaig abaixar una mica l'ala ampla del barret. L'hi havia robat al meu oncle, igual que l'euga. Bé, «robar» no seria la paraula correcta, perquè pensava tornar-ho tot. Al capdavant, la llei dictava que totes les meves pertinences eren propietat de l'oncle; fins i tot la roba que portava.

Les portes del bar es van obrir de sobte i, de dins, en van sortir llum, xivarri i un borratxo gras que envoltava una noia bonica amb un braç. En un gest instintiu, em vaig palpar el sheema per comprovar que encara el duia ben posat i que em tapava bona part de la cara. El duia embolicat fins als ulls i, malgrat que feia hores que s'havia post el sol, jo encara sua-va com un pecador penitent, sota aquell excés de roba. Tenia

la sensació de semblar un nòmada despistat, més que no pas un tirador de primera, però mentre no se'm notés que era una noia, tant me feia. Aquella nit no tenia cap intenció de perdre la vida. I, si, a més a més, podia guanyar unes quantes monedes, millor.

No em va costar gens ubicar la pista de tir a l'altra punta de Balamort. Era la construcció més sorollosa de la ciutat, cosa que no deixava de tenir un cert mèrit: consistia en un enorme graner tronat al final d'un carrer polsegós, ple de gent i de llum, just a tocar d'una casa d'oracions mig derruïda, amb la porta tapiada. És possible que en altres temps aquell graner hagués allotjat el negoci d'un venedor de cavalls honest, però, tenint en compte l'aspecte que presentava ara el local, devia haver passat molt de temps des d'aleshores.

La multitud semblava fer-se més densa a mesura que m'hi acostava. Els assistents eren com cucs arremolinats dins d'un cadàver recent.

Dos homes sostenien un paio amb el nas ensangonat contra una paret mentre un tercer li etzibava cops de puny a la cara sense parar. Des d'una finestra, una noia va cridar unes paraules que haurien fet ruboritzar fins i tot un miner. Un grup d'obriers que encara duïen els uniformes posats s'havien aplegat davant d'un nòmada que empenyia un carretó atrotinat i anunciava a crits que venia sang djinn, una substància capaç d'acomplir els desitjos més fervents de la bona gent. El seu somriure d'orella a orella adoptava un aire desesperat sota aquella llum untuosa. No m'estranyava: havien passat molts anys d'ençà que algú havia vist un veritable Ésser Ancestral per aquelles contrades, especialment un djinn. A més a més, aquell home no hauria hagut de ser tan ingenu de pensar que els habitants del desert es creurien que

un djinn podia sagnar res que no fos foc pur. També s'hauria hagut d'ensumar que a Balamort no hi havia ni una sola persona que es pogués considerar bona gent. Tots els habitants del Darrer Comtat dedicaven prou temps a l'oració per saber quin pa s'hi donava en tots dos aspectes.

Vaig intentar mantenir la mirada fixa cap endavant, com si res d'allò em vingués de nou.

Si hagués pogut grimpar pels edificis, hauria pogut albirar el meu poble més enllà de la sorra i les males herbes, tot i que a aquelles hores només hauria vist cases a les fosques. Niudepols es llevava i se n'anava a dormir amb la llum del sol. La benevolència i l'honestedat no encaixaven amb la nit. Si fos possible morir d'avorriment, a Niudepols només hi hauria cadàvers i sorra.

Balamort, en canvi, era viu. Ben viu.

Ningú no es va fixar gaire en mi quan vaig entrar al graner. Ja hi havia una multitud aplegada a la pista de tir. Penjats de la volada hi havia una filera de llums d'oli immensos que conferien un aspecte greixós als rostres dels badocs congregats. Uns nens escanyolits s'encarregaven de preparar les dianes mentre esquivaven les plantofades d'un paio gros que els ordenava a crits que s'afanyessin. Per l'aspecte que tenien, semblaven orfes. Segurament eren fills d'homes que havien treballat a la fàbrica d'armament pesant dels afores de Niudepols, fins que alguna màquina defectuosa els havia acabat convertint en carn picada. O fins que havien arribat borratxos a la feina i havien patit cremades massa greus, que no havien pogut curar. Treballar amb pólvora no era la feina més segura del món.

Estava tan aclaparada pel que veia al voltant que vaig estar a punt de topar amb el gegant que feia de porter.

—Davant o darrere? —em va preguntar, amb les mans repenjades mandrosament a la simitarra que li penjava del maluc esquerre i al revòlver que duia enfundat al dret.

—Què? —vaig fer, recordant-me de posar una veu més greu just a temps. Havia estat imitant el meu amic Tamid durant tota la setmana per practicar, però encara sonava com un noi i no com un home. No em va semblar que al forçut de l'entrada li importés gaire.

—Són tres fouzes si et vols posar al darrere; cinc, si prefereixes anar davant. Les apostes comencen a les deu.

—I quant costa quedar-me al mig? —vaig preguntar. Merda, m'hauria d'haver mossegat la llengua. La tia Farrah feia un any que intentava ensenyar-me a tancar la boca en ocasions com aquella a força de calbots, però no se n'havia sortit. Vaig tenir la impressió que un mastegot d'aquell paio em faria més mal, però per sort es va limitar a arrufar les celles, com si m'hagués pres per idiota.

—Al davant o al darrere. No hi ha mitjos que valguin, nano.

—No he vingut a mirar —vaig etzibar-li, a punt de perdre els nervis—. He vingut a competir.

—I per què em fas perdre el temps, doncs? Has de parlar amb en Hasan.

Em va clavar una empenta cap a un home corpulent que duia uns pantalons de color vermell llampant i una barba curta, fosca. Estava assegut darrere d'una taula baixa plena de monedes apilades que rebotaven cada cop que hi feia tamborinar els dits.

Vaig respirar fondo sota el sheema i vaig intentar que no se'm notés que l'estómac m'estava a punt de sortir per la boca.

—Quant costa participar?

En Hasan tenia una cicatriu al llavi que feia que tingués una expressió de menyspreu permanent.

—Cinquanta fouzes.

Cinquanta? Eren quasi tots els diners que tenia. Tot el que havia aconseguit estalviar durant l'any anterior per poder escapar-me a Izman, la capital de Miraji.

Malgrat que duia la cara tapada fins al nas, estava convençuda que en Hasan m'havia llegit el dubte als ulls. Va deixar de prestar-me atenció, com si ja sabés que giraria cua i marxaria.

I, ben mirat, això és el que vaig fer, just després de deixar els diners sobre la taula, un munt de monedes d'un louzi i de mig louzi que havia anat arreplegant una per una durant els darrers tres anys. La tia Farrah sempre deia que semblava que no m'importés que em prenguessin per idiota si amb allò demostrava que algú altre estava equivocant. Ben mirat, potser la tia Farrah tenia raó.

En Hasan es va mirar les monedes amb escepticisme, però un cop les va haver comptat amb la rapidesa d'un recaptador professional, no va poder negar que hi eren totes. Per un instant, la satisfacció em va aplacar els nervis.

Llavors em va llançar un tros de fusta lligat a un cordill, com si fos un penjoll. Hi havia el número vint-i-set pintat de color negre.

—Tens pràctica disparant, vint-i-set? —em va preguntar en Hasan mentre em passava el cordill pel cap. El rètol em rebotava damunt la faixa que m'havia posat per aplanar-me el pit.

—Una mica —vaig respondre, sense donar més detalls.

Ens mancaven moltes coses, a Niudepols. I a tot el Dar-

rer Comtat, de fet. Menjar, aigua, roba... Només hi havia dues coses que ens sobraven: sorra i armes.

En Hasan va rebufar.

—Aleshores ja deus saber que no en trauràs res de bo si et tremola el pols.

Vaig caminar cap a la pista de tir, amb les mans enganxades al cos perquè deixessin de tremolar. Si no aconseguia sostenir l'arma ben quieta, no serviria de res que hagués après a apuntar abans que a llegir. Em vaig afegir a la fila que s'estava formant a la sorra, al costat d'un home que semblava poc més que un sac d'ossos i anava vestit amb un uniforme de fàbrica tacat de greix. A l'altra banda se m'hi va posar un altre paio amb el número vint-i-vuit penjat del coll.

Al nostre voltant, les graderies es van anar omplint. Els corredors d'apostes cridaven les probabilitats i els números dels participants. Si m'hagués tocat apostar, suposo que no hauria optat per mi. Ningú que estigués bé del cap es jugaria els diners en un nano escanyolit que ni tan sols tenia prou nassos d'abaixar-se el sheema i donar la cara. Aquest nano, com a molt, aconseguiria que algun pobre borratxo s'endugués una petita fortuna i demostraria amb això als que creien tenir dos dits de front que s'equivocaven.

—Bona nit, senyors! —La veu d'en Hasan va retronar per damunt del brogit de la multitud, que es va apaivagar una mica en sentir-lo.

Un munt de nens corrien entre nosaltres per entregar-nos els revòlvers. A mi me'l va donar una nena amb trenes que anava descalça. El pes de l'arma al palmell de la mà em va reconfortar de seguida. Vaig obrir la recambra amb un gest ràpid i vaig comprovar que hi havia sis bales perfectament alineades.

—Ja coneixeu les normes. Val més que les respecteu, si no voleu que us rebenti la cara a bufetades —va dir en Hasan. Una rialla general va esclatar a les graderies, acompanyada de crits d'eufòria. Les ampolles passaven de mà en mà i els homes ens assenyalaven tal com ho feia el meu oncle al mercat de cavalls—. Primera ronda: teniu sis bales i sis ampolles. Si al final us queda alguna ampolla dreta, quedeu eliminats. Els deu primers, poseu-vos en fila.

La resta ens vam quedar quietos mentre els deu primers participants es col·locaven als seus llocs, amb les puntes dels peus sobre una línia blanca pintada a terra. Vaig calcular que devien ser a una distància de poc més de tres metres i mig de les ampolles.

Fins i tot un nen podia fer-ho.

Dos homes van fallar el primer tret. Al final, només la meitat dels homes van encertar tots els blancs.

Un d'ells era tan gros que en feia dos com els altres contrincants. Duia el que en altres temps devia haver estat l'uniforme d'un exèrcit, però estava tan desgastat que costava determinar si havia estat de color daurat o si el duia brut de pols del desert. Del pit li penjava un número u pintat amb un únic traç barroer. Aquell home va ser el que va rebre més ovacions. El públic va cridar «Dahmad! Dahmad! Campió!» quan ell es va girar per agafar un dels nens que corrien per allà recollint els vidres trencats. En veu baixa, en Dahmad li va dir alguna cosa que no vaig poder sentir i, tot seguit, el va deixar anar. Poc després, el nano va tornar cap a ell amb una ampolla de licor de color marró. En Dahmad se la va beure recolzat a les barres que separaven la pista de tir de les graderies. El títol de campió no li duraria gaire, si continuava bevent d'aquella manera.

La ronda següent va ser encara més lamentable. Només un dels tiradors va encertar totes les dianes. A mesura que s'anaven retirant els perdedors, vaig veure la cara del supervivent amb claredat. Aquell noi contradeia totes les expectatives que m'hauria pogut crear. Sens dubte, era foraster. Allò va ser la primera cosa que vaig deduir. La resta dels assistents procedien dels entorns. A cap estranger amb dos dits de front no se li acudiria establir-se al Darrer Comtat.

Era un noi jove, potser uns quants anys més gran que jo, i anava vestit com nosaltres, amb un sheema de color verd embolicat matusserament al voltant del coll i roba adequada per al desert, prou ampla per no revelar si era tan robust com semblava. Tenia els cabells negres com els de qualsevol noi mirají; fins i tot era prou morè de pell perquè el prenguessin per un dels nostres. Però no ho era. Tenia uns trets angulosos que jo no havia vist mai fins aleshores, amb els pòmuls alts, la mandíbula quadrada i unes celles gruixudes i fosques per damunt dels ulls més estranys que havia vist mai. Amb tot, no era lleig en absolut. Uns quants homes que havien quedat eliminats van escopir-li als peus. El jove foraster va alçar una mica els llavis, intentant reprimir una rialla. Llavors, com si hagués notat que l'espia, em va clavar la mirada. Jo vaig desviar els ulls de seguida.

Quedàvem onze participants. Ens vam disputar l'espai disponible a empentes, tot i que qualsevol altre tirador en feia dos com jo.

—Aparta't, vint-i-set! —va dir algú, clavant-me un cop de colze a les costelles. Vaig aixecar el cap a l'instant, amb una rèplica mordaç a la punta de la llengua, però me la vaig tornar a empassar en veure qui s'havia situat al meu costat: en Fazim Al'Motem.

Vaig reprimir les ganes de maleir-li els ossos. Tots els renecs que sabia me'ls havia ensenyat en Fazim, quan ell tenia vuit anys i jo, només sis. Si mai ens enxampaven dient-ne, ens fregaven la boca amb sorra i ell em carregava les culpes a mi. Niudepols era una ciutat petita. Coneixia a en Fazim de tota la vida, i l'odiava des que tenia ús de raó. En aquella època, ell passava la major part del temps a casa del meu oncle, allà on jo m'havia vist obligada a viure, i sempre intentava fotre mà a la meva cosina Shira. De tant en tant també ho intentava amb mi, quan la Shira no mirava.

Què carai hi feia, allà? Ben pensat, si tenia un revòlver a la mà, era fàcil afigurar-s'ho.

Merda.

Una cosa era que descobrissin que en realitat era una noia, però una altra de ben diferent seria que en Fazim em reconegués. M'havia ficat en molts problemes d'ençà que m'havien enganxat renegant per primera vegada, però només m'havien apallissat de debò un sol cop. Havia estat just després de la mort de la mare, quan havia intentat agafar prestat un dels cavalls del meu oncle per fugir de Niudepols. M'havien enxampat a mig camí cap a Junipera i, després de tastar la vara de la tia Farrah, em vaig passar un mes sense poder muntar a cavall. Si la tia Farrah s'assabentava que era a Balamort jugant amb diners robats em clavaria una pallissa que em costaria oblidar.

El més assenyat seria fer mitja volta i sortir d'allà, però allò significava perdre cinquanta fouzes. I, pel que feia al cas, tenia menys diners que seny.

Em vaig adonar que la meva postura era massa femenina i vaig dreçar l'esquena abans de col·locar-me davant de les dianes. Els nens encara corrien per allà, disposant les ampo-

lles en fileres. En Fazim seguia els seus moviments amb el canó del revòlver, cridant «pam, pam, pam!» i rient en veure que s'estremien de por. Vaig desitjar que el tret li sortís per la culata, literalment, i li esborrés el somriure de la cara.

Els nens van enllestir de seguida i només vam quedar els tiradors i les ampolles. Érem el darrer grup de la primera ronda. Els altres tiradors van començar a obrir foc al meu voltant. Em vaig fixar en les sis ampolles que tenia al davant. Podia encertar-les amb els ulls embenats, però vaig decidir no fer el fatxenda: vaig comprovar la distància, vaig alinear el canó i vaig assegurar-me que m'hi veia bé. Quan ho vaig tenir clar, vaig prémer el gallet. L'ampolla de més a la dreta va esclatar i vaig relaxar les espatlles una mica. Les tres ampolles següents van anar caient en una ràpida successió.

Vaig prémer el gallet per cinquena vegada, però de sobte vaig sentir un crit que em va desconcentrar. Abans que pogués reaccionar, un cos es va abraonar damunt meu.

El tret va sortir molt desviat.

En Fazim havia rebut una empenta de costat i m'havia colpejat de retruc abans de caure a terra. De seguida, un altre tirador se li va llançar al damunt. El públic es va engrescar, cridant, mentre en Fazim s'esbatussava a la sorra amb l'altre home. El forçut de l'entrada va resoldre la baralla agafant en Fazim pel ganyot. En Hasan se'ls va mirar amb aire avorrit abans de girar-se cap a la multitud.

—Guanyadors d'aquesta ronda...

—Ei! —vaig cridar sense pensar-m'ho dues vegades—. Vull una altra bala.

Al meu voltant va esclatar una rialla. No estava gens malament, tenint en compte que volia passar desapercebuda. Notava les mirades de tots els assistents al clatell, però aque-

lla competició era massa important. Hi havia massa coses en joc per no reclamar el que era just. El menyspreu va aparèixer escrit en majúscules al rostre d'en Hasan i vaig sentir com una barreja d'humiliació i ràbia em pujava per la gola com a resposta.

—Això no funciona així, vint-i-set. Són sis bales i sis ampolles. No hi ha segones oportunitats.

—Però no és just! M'ha empès! —vaig dir, assenyalant en Fazim, que es tocava la barba repenjat a la paret.

—Això no és el pati de l'escola, nano. No tenim cap necessitat de fer justícia. Si vols, dispara la darrera bala que et queda, però, després, aparta't i accepta la derrota.

Només tenia una bala. El públic va començar a escridassar-me perquè m'apartés. Un rampell de ràbia em va encendre el rostre, ocult sota el sheema.

Tota sola a la filera dels tiradors, vaig alçar el revòlver. Notava el pes de la bala que hi havia a la recambra. Vaig bufar per apartar una mica la tela que se m'havia enganxat als llavis.

Una bala. Dues ampolles.

Vaig fer dues passes cap a la dreta i mitja cap enrere. Vaig retorçar el cos i vaig intentar visualitzar-ho tot dins del meu cap. Si la tocava de ple, la segona ampolla no cauria. Si la tocava massa de gairell, cap de les dues no s'arribaria a trencar.

Cinquanta fouzès.

Vaig aïllar-me dels crits i les humiliacions del meu voltant. Vaig ignorar que els ulls de tots els presents estaven clavats en mi i que havia fracassat en l'intent de passar desapercebuda. De sobte, em va envair la por. Era la mateixa por que se m'havia instal·lat a l'estómac durant els tres dar-

ters dies, des de la nit que m'havia escapat d'esquitllentes de casa del meu oncle per anar a veure en Tamid i havia sentit com la tia Farrah parlava de mi.

—...l'Amani?

No sabia què havien estat dient abans de pronunciar el meu nom, però en aquell moment vaig pensar que valia la pena estar al cas.

—Ha de trobar un marit —va dir la veu del meu oncle Asid—. Amb un home es tornaria més assenyada. D'aquí a menys d'un mes es complirà el primer aniversari de la mort de la Zahia i l'Amani ja tindrà permís per casar-se.

Des que havien penjat la mare, la gent ja no feia servir tant el seu nom com un insult. Ara l'oncle esmentava la seva mort més aviat com si es tractés d'una qüestió de negocis.

—Ja ens està costant prou trobar marits per a les teves filles —va dir la tia Farrah, irritada—. A sobre ara vols que en trobi un per a la mocosa de ma germana?

La tia Farrah mai no pronunciava el nom de la mare. Si més no, des que l'havien penjada.

—Aleshores la prendré com a esposa —va dir l'oncle, com si estigués parlant de comprar un cavall. Una mica més i em cauen els braços a terra.

La tia Farrah va deixar anar un sospir carregat de menyspreu.

—És massa jove.

La seva veu tenia aquell to d'impaciència que normalment significava el final de la conversa.

—No és més jove que la Nida en el seu moment. I prou que viu a casa. Prou que li donem menjar —va replicar l'oncle.

Normalment, la tia Farrah era qui duia els pantalons a casa, perquè era la primera esposa del meu oncle, però de

tant en tant l'home s'enrocava i no hi havia manera de fer-lo baixar del burro. Tal com estava passant en aquell moment.

—Pot quedar-se aquí com una de les meves mullers o marxar per casar-se amb algú altre. I jo trio que es quedi —va insistir l'oncle.

Però jo no havia triat quedar-me. Havia triat escapar-me, al preu que fos.

De cop i volta, la vista se'm va enfocar. Estàvem soles, l'ampolla i jo. Només calia apuntar bé.

Vaig prémer el gallet.

La primera ampolla es va esmicolar a l'instant. La segona va quedar ballant una estona al caire de la barra de fusta. Vaig veure el vidre esquerdat al lloc de l'impacte i vaig contenir la respiració mentre l'ampolla seguia oscil·lant d'una banda a l'altra.

Hi havia en joc cinquanta fouzes que potser no tornaria a veure mai més.

Podia perdre cinquanta fouzes i la meva única oportunitat d'escapar.

L'ampolla va impactar contra el terra i es va trencar.

La multitud va deixar anar un rugit i jo vaig respirar fondo.

Quan em vaig tombar, en Hasan em mirava com qui mira una serp que acaba d'esquivar una trampa de caçador. Darrere seu, el foraster també m'observava, amb les celles alçades. Jo no podia deixar de somriure darrere del sheema.

—Què et sembla?

En Hasan va arrufar el llavi.

—Posa't a la fila per a la segona ronda.